

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 15.

V četrtek 8. maliga travna 1852.

Tečaj V.

Sužni Kamov rod in ladja rešenja.

Po okrožju ravnoméra,
Za pušavo tam goló,
Koder solnce sklécé vpéra
Žarke ravno v zemljó;
V zemlje lica južni strani
Raji so, -- pa še neznani.

Kjer iz virov nepoznaníh,
Sem od juga tisuč milj,
Po planjavah solnce ožganíh
Se vali peneci Nil,
Ki bregove prestopaje.
V loge zлива se in gaje.

Kjer labudev po jezérih
Bele vozíjo se versté;
Trópe ptícev mnogotérih
Po otokih žvergolé;
Kjér se, starih ptica svéta,
Zali ibis urno šeta.

Kjér so štruci berzotékni,
Kjér papiga jezíká;
In po vejah dolgorépní
Se gošuna zmaj motá;
Kjér s čarivnim preži kača
Vidam, strupna ropotača.

Kjér žiraf bivaljše logi,
Raznih opíc gají so;
Kjer se urní nosorógi,
Móčni slóni pasejo;
Kjer odpíra v vodi Níla
Se žeralo krokodila.

Kjér je risov rujovečih,
Barsov in panterov dom,

In hijén grozno tulečih;
Kj er se oroslana grom,
Kralja vsíh zverín razlega;
Kjer povódnih konj je lega:
Kamov rod v zakletvi stari
Tam je, ločen od Boga:
Šiluk, Danka, Heljab, Bari,
Čir, Madár, Bor, Dunje, Gva,
Kik, Arol, Lov, Vaja, Beri,
Gala, Atvót, divjí Noéri.

Lét jezéra tam stanuje
Rod nesrečni, zaničvan;
Terda sužnost ga stiskuje,
Gróza vraz in boj strašan.
Sine, hčere v daljnih kraje
Mahomedov róp prodaja.

Stare kače zvíta zlóba
Rod zaklet' oistro derži.
Blížaj se rešenja dóba!
Dnéva svít naj zablíši!
De rod Žene kače stare
Tudi tam glavó potare.

Smertne zacelíti rane,
Zgnati malikvanja nóč;
Žene po obljudi dane
Skaži se prečudna móč!
De jo bodo blagrováli,
Ki dozđaj so v tami spali.

Želja, ktera bila vnéla
Davnej, serce! tebe je,
Spolnovati je začela
Poleg sužnih zemlje se:

Sudan že ji póje, Sveti,
Čast brez madeža spočeti.

Sužnim mila se skazati,
Oznaniť rešenja čas;
Upanje zakletim dati,
Oberníla svoj obraz
Že zamorcem je Devica,
Biti zgodnja jim danica.

Ladja slavno prekerstena
Nósi častno nje Imé;
V nji je hiša posvečena
V dar rešivni vse zemljé.
Dar presvéti! bodi v spravo
Vsim narodom za pušavo!

Plavaj, plavaj, móčna ladja!
Tje med narod zapušén',
Bodi njemu svítla zarja!
Sveto spolni svoj namen:
Malikvanja tmo preženi,
Sužne pa verig odkleni.

Víje naj bandero tvóje
Velícastno se povsod,
De Marii čast zapóje
Prerojeni Kamov rod;
Veri se divjost ugane,
In pustina raj postane.

Serca, kterih odkupíla
Je ljubézen, ladja, te,
Poštejo ti pozdravíla
Čez morja globine tje.
Varo nos' Slovenje sine
V srednje Afrike širine! Partel.

Razlaganje. Ibis ima velikost škorkelj. Stari Egipcanci so ga po božje častili, ker je po odtoku Nila po poljih ostale merčese pobiral in pokončeval. Smertna kazen mu je bila nak onjena, kdor bi se bil prederznil, ga ubiti. — Štruce ali noje (Straus), nar večji ptíc 7 do 8 čevljev visók, in 60 funtov težek, teče zmed vsíh živalí nar hitreje. — Gošun (Riesenschlange), nar večji kača, ktero divjí narodje po božje částijo, je 30 do 50 čevljev dolga in za moža čez pas debela. Víje se po vejah drevés in preži od ondot na svoj rop; ko ga ugledá, plane z velikim šumenjem na-nj, obvíje s svojim truplom tudi nar veci žival in ji stare kosti, ter jo po tem celo v svoje žrelo spravi. — Ropotača ali klopotača (Klapperschlange), ima na koncu repa rahle špeludke, s kterimi ropoče, kakor z orehovimi lupinami, de se daleč sliši. S svojimi ostrimi očmi prehóde, očari, opana žival, de ji uiti ne more. — Bars, pikasti leopard. — Panter, velik tiger. — Nosorog (Nashorn), velika žival z rogom na nòsu, urno teče in je razžena tudi človeku nevarna. — Hijena, huda zvér, posebno po nóči grozno tuli, in merličev po grobéh íše. —

Ko je Kam, oče Kananejcov, svojiga vinjeniga očeta Noeta zasramoval, ga je Noe, se zbudiši preklél, rekoč: „Prekleti Kanaan, sužen bo svojih bratov.“ Tisto prekletstvo teži še zdej zamorce, ki so iz Kamoviga rodu. Spomin od Noeta izrečene zakletve se je nekako med zamorci o beli reki ohranil, ker so na gosp. doktorja Knoblerja vprašanje: Kaj mislite od nas belih ljudi, in od sveta? — sledeci odgovor dali, rekoč: „Vi ste izvoljeni sinovi nebes, mi pa smo zaverženi. Je nekdo, ki je vse stvaril, neko visji bitje, pa se za nas ne peča.“ — Sudan, dežela, z glavnim mestam Hartum, kjer je misijonska cerkev device Marije čistiga spočetja.

Veliki Četrtek.

Jezus per nas do konca sveta.

Ker je Sin Božji dobrotljiv, je hotel umreti

za nas in nas zapustiti; pa spet ker je dobrotljiv, nas ni hotel zapustiti in je današnji dan nam skazal vso visokost in globočino svoje ljubezni do nas, ker je zakrament sv. Rešnjiga telesa postavil, de

vekomaj per nas ostane. „Kadar so večerjali, je vzel Jezus kruh, in ga je posvetil in razlomil, ter dal svojim učencem, in je rekel: Vzemite in jejte, to je moje telo. In je vzel kelih, je zahvalil in jim dal, rekoč: Pite iz njega vsi! Zakaj to je moja kri nove zaveze, ktera bo za njih veliko prelita v odpuščenje grehov.“ Mat. 26, 26-29. „To delajte v moj spomin.“ Luk. 22, 19. To so besede stermiljive velikosti in nezapopadljive skrivnosti, s kterimi je postavil Gospod dar in darovavce nove zaveze, tisti dar, kteriga le senca so bili vsi darovi stare zaveze, in tiste darovavce ali mašnike, po kterih se on sam daruje še zmirej za nas grešne ljudi, on, neomadežano Jagnje nebeskemu Očetu.

To je bilo poslednje veselje, pa milo veselje učencov pred Jezusovim odhodom, — zakaj že je bilo zmesano s spominam na bližnjo smert Odršenikovo, ki je bila s čezobilnim terpljenjem sklenjena, s toliko hujšim terpljenjem, ker sta celo dva zmed apostelnov imela njegove britkosti zviksati, kakor jim je sam prerokoval. Torej odsihmal zvonovi utihnejo, in kersansko ljudstvo se perpravlja, Zveličarja po njegovih poslednjih stopinjah življenja spremiti. Božji grobi ali podobstvo Jezusoviga terpljenja je postavljeno, in na trnate hodijo bogoljubni kristjani po cerkvah molit Boga večlovečeniga v spominu njegoviga grenkiga terpljenja, kteri je tukaj živ pričujoč. Oltarji po cerkvah zalujejo in duhovni veliki petik v černih opravah svoje svete opravila opravljajo. Per sv. maši se kruh ta petek ne posveti, temuč že poprejšni dan posvečena hostja se vzame; oltarji so razgernjeni in zapušeni. Petje potihne, ali kjer se sliši, so le spokorne in žalostne pesmi. Vsaki bogoljubni kristjan zaverne v se svoje serce in misli in tehta v svoji duši velikost in globočino, dolgost in širokost dobrote in ljubezni Sinu Božjiga, ker, ko smo vsi na tem bili, vekomaj od Boga zaverženi biti, nam je pot odperl in s svojo lastno kervjo zaznamnjaj, po kteri naj za njim hodimo, de se zveličamo. In ne le to, temuč je tudi v skrivnosti vsih skrivnost samiga sebe v svoji presvittljeni podobi nam zapustil, de ga zamore naše serce s sveto hrepeljivostjo poželeiti, se z njim obeti in popolnoma ž njim skleniti per Božji mizi. V takim premisljevanju vernih Gospodovih se približuje presunljiva ura, ko je Jezus Kristus glavo nagnil in umerl.

Iz pastirskiga lista prečastitiga Lavantinskiga škofa.

(Konec.)

De se ta strašna nesreča ne prigodi, in sveta velikonočna spoved in obhajilo vredno opravite, sveta katoliška cerkev tudi po materno skerbi, in predvelikonočno izpraševanje in podučenje ukaže. Vsak pravoverni katoličan je dolžan k izpraševanju priti, ako ga starost, bolezen, njegov stan, ali kak drug pravičen uzrok ne izgovori, ter svojemu dušnemu pastirju odgovor dati, in jih prepričati, de je v kersanski veri dovolj podučen in dobro pripravljen, sveto velikonočno Jagnje božje zavžiti. Kdor v potrebnih kersanskih resnicah podučen ni, ali v očitnim pohujšanju, ki ga daje, terdovratno živi, on ni pripravljen, sveto velikonočno obhajilo vredno prejeti, ter nima svatovskega obla-

čila. „Proč od te mize vsi hudobni Judeži,“ kliče sv. Krizostom; „tam ne sme biti noben hinavec, noben hudobec, noben preklinjavec, noben tat, noben lakomnik ali pijanec, noben sovražnik svojiga brata, de si nobeden obsodbe pogubljenja ne zavžije.“ „Naj torej človek sam sebe poskusi, veli sv. Pavl, in tako naj od tega kruha je.“ Ako pa najdeš svoje serce nečisto, zadolženo svojo vest, oj tak pojdi poprej, raztergaj sukno svoje pregrešne navade, omij madeže svoje duše v studencu zakramenta svete pokore, obleci zopet halo dopadenja božjiga, in potem stopi k sveti božji mizi: zakaj tako mora po redi biti, de se najprej dušne rane s sveto spovedjo ozdravijo, in potem še le nebeska hrana zavžije, uči sv. Ambrož. Ker se pa verni sami poskusiti prav ne vedó, naj jim dušni pastirji pomorejo. Ako jih pripravljene spoznajo, jim znamnje nauka podelé, (brez kteriga se noben, ako ni izvzet, za veliko noč pod greham spovedati ne sme), ali koga pripravljeniga ne spoznajo, mu svedoče k spovedi ne dajo, in mu to sveto opravilo odložijo, de se pobiljša. To je duhovnikov težka dolžnost: oistro, kar je prav in potreba, verne izpraševati; pa tudi vernih sveta dolžnost svoje pastirje ubogati: in jim po velikonočnim času, kakor oznanijo, dokazati, de so sveto veliko noč z Jezusom vsi zvesto obhajali, pri sveti spovedi in pri svetim obhajilu bili. „Kdor namestnike božje posluša, govori Jezus, mene posluša; kdor njih zaničuje, mene zaničuje.“ „Bodite torej pokorni svojim (duhovskim) predpostavljanim, opomina sveti Pavl, in slušajte jih; zakaj oni čujejo, kakor taki, kteri bodo za vaše duše odgovor dajali, de to z veseljem storé, ne pa zdihovaje, zakaj to bi ne bilo dobro za vas.“

Pregrešna je šega tistih, kteri se velikonočnimu izpraševanju in nauku umikajo: sodbi božji se umakniti ne bodo mogli. Zločesto je take ljudi prikrivati in pod svojo streho imeti; to se pravi njih zanikernosti deležen biti. Prederzno je govoriti: bi k nauku hodil, saj me svedoček ne bo izveličal; — bo te pa tvoja nepokorsina pogubila. Hudobno je svoje dušne pastirje za sveto veliko noč ogoljfat; Bog vse to vé, in se goljfat ne da. Tak kristjan le sam sebe goljfa. Svet nam torej bodi postni in velikonočni čas, vesel za angele, izveličansk pa za nas.

Poglejte, ljube duše, kako hitro naše življenje teče! Kakor senca memo gremo; smo kakor kaplja na veji. Majhen veterc pohladi, in nas ne bo, kakor naših raznih bratov in sester. V materi črni zemlji bo naše truplo pečivalo, duša pa v večnosti terpela, ali pa vesela svet raj živčala, ako se pridno pripravljamo s pogosto vredno spovedjo in svetim obhajilam, ki ste zastava večniga življenja. Vsaka sveta spoved in sveto obhajilo nam ima biti ena stopinja bližej svetih nebes, če se vredno stori, ako pa slabo, nam je stopinja le bližej pekla. Vsaka sveta velika noč, ki jo s prejemo svetih zakramentov spodobno obhajamo, bodi nam en šta-cion bližej nebeskiga doma, kjer nam je usmiljeni Jezus srečen prostor pripravil.

Skorej bo prišel božji Ženin naših duš na naše vrata poterkat; blagor nam, če nas pripravljene najde, kakor modre device. V nebesko gostijo nas popelja, krog svoje mize nas bode posadil, on sam postregel nam bo, kakor je nam obljubil. Goreče svetila žive vere si omislimo, olja posvečujoče gnade

božje si pripravimo posebno v tem svetim času, de, kader pride in nas zakliče, veselo pojdemo sveto veliko noč ž njim v nebesih obhajati. — To Vam iz serca želim, to Vam za sveto veliko noč lepo priporočim.

Osvobodovanje zamórk.

(Hlas, jed. katol.)

Že smo nekterikrat v misel vzeli častitiga duhovna Nikolaja Olivierita, kako on v Egiptu zamorske sužkinje kupuje, v Evropo odpravlja in v mnogotere ženske samostane v odrejo daje. Tacih zamorskih deklic je že do 140, ktere so tega bogoljubniga duhovna okoli 25.200 goldinarjev stale. Mnoge ženske samostane po Francoskim in Laškim je s temi zamorkami obdaroval, in velika utěha bi mu bila, ako bi mogel tudi na Avstrijskim nekatere oddati. S tem bi gotovo častiti veliki namestnik dohtar I. Knobler v svojim misioniskim djanju bil močno in vspešno podpiran; ker té mlade zamorke so tako goréče, luč kersanstva v svojo domačijo zanesti, de je le čudo. Dosihmal se sicer še nobena ni vernila, poznejši pa bi se lahko družba tacih v Evropi izlikanih zamórk v Afriko (nar več jih je iz Nubie in Abisinie) preselila, ktere, obljubimo de, bi delo spreobračanja močno podperale.

Po samostanskih oblastnicah dobiva g. Olivieri ob časih, ko duhovni oče vsih teh zamórk, naznanila, kako de se obnašajo in učijo, ktere tudi kterikrat razglasuje. Te naznanila so mikavne; tukej nekatere v zgled.

3. vel. travna 1851. je bila v Metih ena teh černušek kersena in je dobila ime Maria Terezia. Sklicala je: „Ko mi je voda na glavo tekla, sim prosila Gospoda Boga, de naj bi tudi mojo mamico storil kristjano, in de bi mnogo malih černušek dobrotljivo sem gori poslal h kerstu!“ Iz Dinje se tudi piše, koliko goréče hrepenenje zamorke imajo, svoje sorodnike in prijatlice spreobniti, in ko so jih opomnili na nevarnost pri njih vernitvi domú, so odgovorile: „Dobro vemo, ako bi se domu vernile, de bi nam bilo mnogo terpeti. Hudobni bi nam rekli, križ Jezusa Kristusa na zemljo vreči in pohoditi; ali rajši si damo glavo odsekati, kakor de bi taki greh storile.“ V Trekatskim samostanu je hotla neka gospodična vero ene černuške poskusiti, ter ji je obetala zlatih uric in naročnih oklepnic (braceletov), ako ji dá britko marro; ona pa je goréča in razserdena odgovorila: „Kratko nikoli ne! uric ne morem kuševati, urice ne peljejo v nebesa; ali Križani gori pelje .. vselej .. spotama.“ Maria Judita je zaklicala v dan svojiga kersta: „De bom le velika, pojdem in nakupim černih détet .. pa veliko .. in jih bom pripeljala sem, de bom ž njimi v raj prišla.“ Druga, Bakita po imenu, je nekada v Azaroškim samostanu križ objela in zaklicala: „Jezus polni kervi in ran za Bakito, moje je zadolženje, moje zadolženje; moje nar veči zadolženje! Odpusti, Jezus! odpusti! — Oh res odpusti! Za koga je to ternje? Za Bakito! Za koga ti žebli? Za Bakito! Vse za Bakito! Odpusti, Jezus! odpusti!“ Od svoje domovine so one in njih tovaršice pravile: „V Nubii je vse nagnusno, malopridno; prav nikjer, nikjer nikjer ni znamnja sv. križa; po smerti — pekel.“ Na to so se začele jokati in so pristavile: „Ljudje iz Nubie ne pridejo v raj; naš abuja (oče) so nesrečni! večno v peklu! nikdar Boga ne gledati!“ Černuške govore

vse v nedoločivaiku (infinitivu), dokler jezika dobro ne uméjo. Sicer pa se laške in francoske besede lahko priučujejo. Same med seboj pa govore jezik mičnoglasin; so zlo žive v govorjenji, v igračarijah in zasukih; ljubijo petje in godbo sploh. . . . Molijo solnce, pred katerim se po trikrat priklanjajo in na zemljo padajo. Namerijo se pa tudi sledi, de se kersanstvo v njih razširja. Ena malih zamórk iz Dar-Fur-a je pravila: ko je njena mati bila za smert bolna, de je en Aumonier (ker se duhovni njih samostanov tako kličejo, za to vse duhovne tako imenujejo) persel, in ji mojo (vodo) na glavo lil in je materi rabbina (Zveličarja) v roke dal — in tako de je ona umerla *). Morebiti je bil to prečastiti g. dohtar Knobler, kateri je v teh okrajnah bil? Memo gorečiga hrepenenja, svoje rojake spreobniti, se skazujejo vse černuške z ljubeznivim nagnjenjem k svojim dobrotnicam in rednicam. K njim pribegavajo, padajo pred njimi na zemljo, jim ljubujejo roke in pritiskajo poljubljeno roko na čelo, so bistroumne in znajdljive v vmuzljivim perlizovanju in v razodevanju svoje hvaležnosti. Osramotljiva za kristjane je njih goréča pobožnost in občutljiva bogaboječnost. V resnici, molitev teh rešenih duš mora oblake predreti.

Torej, preljubi rojaki, podpirajte po svoji zmožnosti z dnarnimi pomočki in z molitvijo misionarsko delo častitiga gospoda dohtarja I. Knoblerja. Delajte to iz hvaležnosti, de se je Bog nad našim slovjanskim narodom usmilil in ga po svojih svetih oznanovavcih Cirilu († 868) in Metodiu († 885) že skoraj pred tisoč leti v svojo sveto vesoljno cerkev poklical. Našim prednikom na Moravi in Veltavi, na Vagu in Granu je bila po svetih blagovestih nebeška luč prave vere v živiga trojnoediniga Boga peržgana, v tem ko sto in tisoč narodov se zmirej po poganskih temah hodi in po telesno in duhovno omaguje. Kakor želimo, de bi se Bog nas usmilil, se usmilimo tudi mi nad njimi, de bi se naučili poznati svojiga Očeta, kateri je v nebesih, Zveličarjevi biti, kateri je za nje svojo kri dal, svojiga svetiga Duha ljubiti, ki na nje čaka, de bi jim v sv. zakramentih milost in dari delil. Ker ne moremo sami k njim iti, skerbimo saj za podporo misionarjem, kateri k njim ko poslanci sv. Cerkve gredo. Tudi molimo za nje.

Grozno je, kar Olivieri o černuškah pripoveduje, kako jih po sili odpeljujejo, staršem kradejo, terpežijo, za sužkinje prodajajo, in kako jih na ste pod rokami neusmiljenih prodajavcov omaguje. — Kersanske matere, hvalite se gospodu Bogu, de ste v kersanski deželi, in de se vašim otrokam kej taciga ne godi!

Oče Matej in bratovšina tréznosti.

(Konec.)

Neko mesto, ktero je apostelj treznosti obhodil, je skoz in skoz prenovljeno, in že dolgo časa se tam nič več ne sliši od razpertij in pregréh. Neki škof v zahodu združenih deržav je pred nekimi dnemi rekel, de mu je sreča došla, očeta Mateja skozi en teden v svojim škofjim mestu imeti. Pred njegovim prihodom ni noben dan pretekel, de bi ne bila ktera žena prišla, kako pritisko ali pa zlomljeno roko pokazat, in nad razujzdanostjo svojiga moža pritožiti se. Včasih pa se je kateri mož

* Kdo bo dvomil, de je na smerti kersena mati svoji hčerki v nebesih kersanska vero sprosila, ktera je srečni otrok po tako prečudni naklonbi Božji dosegel. Vred.

zavolj napčniga zaderžanja svoje žene pritožiti prišel: tako se je življenje višjega pastirja iztekalo v poskušnjah vravnave in sprave med bijočimi in bitimi. Po prihodu misionarja so trije meseci pretekli, in ni vstal le en prepir pri hišovanju dobrih, k treznosti spreobrnjenih Ircov. Pijanost iz vina je skorej še treznost — v primeri s strašnimi nasledki nagnjusniga žganja. Po njegovi nesrečni moči človek divja zver postane; žene in otrok več ne spozna, in nenasitljiva žeja hoče vedno nove pijače imeti — do trenutka, ko se neobčutljivo in pijan kakor mertev zverne.

Velika čast je za katoliško vero, da je značena s to vojsko zoper pregreho nezmernosti. Veliko število protestantov tudi omenjeno zastavo treznosti sprejme: zato tiše v naše cerkve, očetu Mateju k nogam poklekujajo, vpričo njega hočejo zaobljubo storiti, in na to zaupanje pride včasih popolno spreobrnjenje. Kadar tega aposteljna ni, protestant, ki svoje življenje poboljšati hoče, ne gre svojiga pastirja iskat; pošten mož v sami črni obleki (pastor) se mu ne zdi s svetim značajem ali znamenjem opravljen, ampak gre poterkat na vrata katoliškega mašnika, in se do svoje vesti in do Boga bolj zavezaniga ima, ako misionar njegovo obljubo zderžnosti in treznosti sprejme.

Že iz tega se lahko sprevidi, koliko dobrih družba ali bratovšina treznosti na svetu stori, koliko pregréh in hudodelstev iz pijančevanja izvirajočih odverne, koliko družin spet v boljši stan pripravi, koliko otrokam spet dobre očete in matere, in po njih spreobrnjenju dobro izrejo dá, koliko ljudi časne in večne nesreče obvaruje, in jim k časni in večni sreči pripomore. Obilne, neštevitne skušnje spričujejo, da je pri pijancu več del vse učenje in opominovanje zastoj, in da pravica poboljšanja in spreobrnjenja pri njem drugači upati ni, kakor če se z obljubo k treznosti zaveže in pa žganju čisto odpove. Še gotovši in obilniši pa ta obljuba pri takih pomaga, kateri se pijančevanju in zlasti žganju še niso vdali: ker je takim z mladiga veliko lažje, pregrehe nezmernosti čisto obvarovati se, kakor pa že navadno pijančevanje opustiti. To vsi previdni in za pravo srečo ljudi resnično vneti možje spoznajo. Zato se že več let in zlasti tudi sedanji čas po mnogih krajih in deželah veliko trudijo, da se bratovšina treznosti vpelje, po kateri je že veliko tavžent, že več milijonov ljudi srečnih, zadovoljnih, na duši in telesu zdravih deželanov, dobrih in zvestih kristjanov postalo. Zato se ta bratovšina treznosti, kakor v Ameriki, kjerkoli so katoliški misionarji, tako tudi na Irskem, Angleškem, Nemškem, Šleskim, Moravskim, Českim in po drugih krajih in deželah čedalje bolj vpeljuje in razširja. In zdaj se nam je v tej reči tudi na Slovenskem zvezdica veseliga upanja prikazala: ker je lansko leto po posebnim trudu častitiga gospoda Milharčiča, zdaj misionarja v Afriki, na Dobrovi pri Ljubljani z velikim pridam in vspěham bratovšina treznosti vpeljana bila. Ker pa žalostna skušnja kaže, da se pijančevanje sploh in zlasti žganje-pija med našimi ljubimi Slovenci po mnogih krajih z vsimi pridruženimi pregrehami, z vsimi nesrečnimi, pogubljivimi, obžalovanja vrednimi nasledki čedalje huji razširja, in torej veliko ljudi v časno in večno nesrečo spravlja: zato bi bilo iz serca želeli, da bi se bratovšina treznosti tudi po Slo-

venskim dalje in dalje razširila, in posebno v takih krajih vpeljala, kjer je obilniši potrebna. Začetek je težak, pa z božjo pomočjo bo vse šlo. Neizrečeno dobroto bodo ljudem skazali, in gotovo pri Bogu posebno veliko zasluženje imeli, kateri si bodo za to prizadjali. Bog daj in pomagaj, da se zgodi! fiat! fiat! —

— r.

Razgled po kersanskim svetu.

Dunaj. 26. sušca sta v kapeli apostolskiga poslanca žena in stareji sin slovitiga pisavca Franc. Florencourt-a katoliško vero sprejela, in po tem jima je bil zakrament svete birmе podeljen.

Jena. Dohtarja Förster, profesor zdravilstva, in Pippart, profesor modroslovstva, sta h katoliški veri prestopila. Poslednji pride za gimnazialniga učenika na Avstrijsko.

Iz Tirolskiga. Brat prečastitiga Mogunskiga škofa, barona Kettelerja, ki je lani zlo bogato faro na Vestfalskim popustil in v Klavznu v red kapucinov ko novinec stopil, ima tukaj postne pride; poslušavci, ki jih je sila veliko, govornika ne morejo prehvaliti. On je tukaj v revni kapucinski obleki; prav dobro ima in zunanja prijaznost kaže njegovo znotranjo zadovoljnost. Ko bo noviciat prestal, bo, kakor se sliši, še nekaj časa na Tirolskim ostal, potem se pa v svojo domačijo vernil in se v ondodni samostan podal.

Nemško. V Kolinu ob Renu je duhoven Ferrenberg napravil bratovšino v podporo ubozih zamork. Udje vsak mesec nekoliko dnarcev odrajtajo, iz česar se obilne pomoči za prizadjanje duhovna Olivieri-ta in slovenskiga misionarja Knobleherja nadjajo.

Frankenstein. Od misiona od 15. do 22. svečana v tem mestu pravijo protestanske Šlezinske novice med drugim, „da je njih moč (vtis) bila tolika, da človek, kateri resnico ljubi, mora gospode misionarje ne le spoštovati, ampak častiti. — Toliko je gotovo: da strah in plašilo pred Jezuiti, s katerim so ljudje toliko časa bili strašeni, je iz Frankensteinu izgnano, in bo povsod izgnano, kjer koli bodo ti blagoselčni možje zamogli začeti delati“. Tako sodijo protestanske novice o Jezuitih; kako pa nekteri katoliški jezuitožerci?

Frankobrod. Nar modrejši možje (saj po svoji misli) nar rajši pozabijo, da je človek iz duše in iz telesa, ne le samo iz telesa. Tako tudi Frankobrodci, ki so napravili nedeljsko šolo in naravnost odločili, da se kersanski nauk v nji ne bo nič učil. Čudno je, da učeni možje znajo za večnost tako slabo rajtati.

Iz Arabije. V okrajni Aden se je angleški poglavar Henry Johnson od protestantizma h katoliški veri spreobrnul. K temu ga je spodbudila gorečnost kapucinarja misionarja Leona, ker je imenovani poglavar vidil, kako je ta misionar na Lajhelskim otoku v 17 dneh okoli 3000, ki so bili od katoličanov rojeni, pa nevedni, za čudo naglo z duham ljubezni Božje vnel in kerstil. Ravnotako tudi za to, ker je spazil, s koliko pohlevnostjo je imenovani misionar prenašal težke krivice, ki so mu jih zavdajali sovražniki kersanskiga imena.

Iz Trevira, 30. sušca. Naš prečastiti škof, gospod Dr. Arnoldi, se bodo 22. t. mesca s svojim tajnikom g. Dr. Knoppam v Rim napotili. Šli bodo skoz Monakov in Dunaj, in upajo v začetku velikiga tedna v veliko mesto kersanstva priti.